

Kris Tavernier

De dood van Saul

1 Kronieken 10

Sauls ontrouw

In dit hoofdstuk wordt verslag gedaan over de dood van koning Saul. Het is de enige geschiedenis die we over Saul lezen in Kronieken, en er wordt niets positief van hem vermeld. Er staat zelfs dat God hem doodde (vs. 14), ondanks het feit dat Saul zelfmoord pleegde (vs. 4), hoewel dit gebeurde door de strijd met de Filistijnen. De reden waarom God hem doodde, was dat hij Hem ontrouw was geworden en het woord van God niet in acht had genomen. Daarin was Saul zelfs zover gegaan dat hij een dodenbezweerder had ondervraagd en geraadpleegd in plaats van God te raadplegen (vs. 13-14). In plaats van de levende God te vragen, raadpleegde Saul de geest van een dode. Dat wordt echter uitdrukkelijk verboden in Gods Woord (Lev. 19:31). God had ook gezegd dat Hij iemand die dit toch deed, zou uitroeien uit Zijn volk (Lev. 20:6).

Saul wist waarmee hij bezig was, en dit laat zien hoever hij van God was afgedwaald. Hij ging bewust tegen Gods voorschriften in, hoewel hij wist dat God Zich dan helemaal tegen hem zou keren. Deze ongehoorzaamheid was het gevolg van een veel dieper kwaad, namelijk dat hij al langer ontrouw was geworden aan God. Ontrouw aan God brengt ongehoorzaamheid aan God met zich mee. Bij ontrouw wordt de relatie eenzijdig verbroken. We zien bij Saul dat zowel zijn handen (daden), zijn hoofd (denken), en zijn hart van God waren afgeweken. Zijn raadplegen van een dode was een daad van ongehoorzaamheid. Het was het gevolg

van een verdorven denken, waarbij hij geen rekening meer hield met het Woord van God. Dat was op zijn beurt weer een gevolg van de verkeerde gerichtheid van zijn hart, waarbij hij ontrouw geworden was aan God en Hem in zijn hart vaarwel had gezegd. 'Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen van het leven' (Spr. 4:23).

Saul versus David

De ontrouw van Saul was duidelijk zichtbaar geworden in het raadplegen van een dode, en niet van God. Een eerste contrast tussen David en Saul wordt in dit verband in het eerste boek Kronieken zichtbaar bij Davids strijd tegen de Filistijnen. Terwijl Saul God niet raadpleegde tijdens zijn strijd tegen de Filistijnen, deed David dat bewust wel (1 Kron. 14:10, 14). De ontrouw van Saul was ook gebleken uit het feit dat hij zich helemaal niet bekommerde om de ark van God (1 Kron. 13:3). Tijdens zijn veertigjarige regering had hij niets ondernomen om de ark en de eredienst in ere te herstellen, waardoor de ark in totaal ongeveer honderd jaar lang werd verwaarloosd. Een tweede contrast tussen Saul en David wordt daarbij zichtbaar in het boek Kronieken.

De eerste daad van David in het boek Kronieken, nadat hij zich in Jeruzalem had gevestigd, was namelijk om de ark van God terug te halen (1 Kron. 13). David had een hart voor God en daarom bekommerde hij zich om de ark en de eredienst. Saul daarentegen had geen hart meer voor God en pleegde trouwbreuk. Hij was ontrouw geworden aan God, die hem tot koning had gemaakt (1 Sam. 15:17). Het is een slecht teken wanneer iemand zich niet bekommert om de eredienst. Dit kunnen we ook toepassen op de gemeentelijke samenkomsten. Zijn wij actief bezig om bij te dragen aan de gemeentelijke samenkomsten, die werkelijk een aanbiddingskarakter hebben en tot eer van God zijn? Dragen wij zorg, op welke manier dan ook, voor de eredienst in de plaatselijke gemeente waar wij komen? En we kunnen dit ook toepassen op ons eigen leven. Ruimen wij tijd in voor de persoonlijke eredienst aan God in ons leven (vgl. Rom. 12:1)? Hoe is het gesteld met onze stille tijd, met het Bijbellezen, met ons persoonlijk bidden, met onze dienstbaarheid? Dragen wij zorg voor onze persoonlijke relatie met God?

David heeft ook fouten gemaakt in zijn leven, maar hij is nooit ontrouw geworden aan God in zijn hart. Dát is het grote verschil tussen Saul en David. Daarom kon God wel telkens verder met David, maar niet met Saul. Daarom was David een man naar Gods hart, en Saul niet. Door zijn ontrouw kon Saul niet langer koning blijven over het volk van God (vgl. 1 Sam. 15:11; 13:13; 1 Kron. 17:13b). Ontrouw was ook de

reden waarom Juda later in ballingschap werd gevoerd (1 Kron. 9:1). Wat een belangrijke les is dit voor ons als gelovigen! Wanneer wij ontrouw worden aan God, dan is ons leven op aarde in praktisch opzicht waardeloos geworden voor God. Ik spreek niet over ons eeuwig heil, maar over ons leven op aarde. Ontrouw worden aan God leidt tot het afdwalen van Zijn Woord, en dit zal daden van ongehoorzaamheid met zich meebrengen. Daardoor wordt God niet langer geëerd in ons leven, maar juist onteerd. Laten wij ons beijveren om trouw te blijven aan God, en ons hart op Hem gericht houden!

De helden van David

Tegenover het trieste verhaal van Sauls dood plaatst de kroniekschrijver de lijst van Davids helden (1 Kron. 11). Tegenover Saul die door God was verworpen, staat hier een positief getuigenis over deze helden. Met name gaat het om drie grote helden (1 Kron. 11:15-19). Zij stonden aan Davids kant in de tijd van zijn verwerping. Op een dieptepunt in zijn leven toonden deze helden hun trouw en liefde. Met gevaar voor hun eigen leven, en alleen maar omdat David naar water uit een bron verlangde die achter de vijandelijke linies lag, ondernamen zij een uiterst riskante missie. Hun hart was vervuld van liefde en trouw voor David. Hun gedachten waren gericht op de wensen van de koning. Hun handen waren steeds bereid om daden te stellen ten behoeve van hem. Wat een voorbeeld voor ons gelovigen vandaag in onze relatie met de Heere Jezus Christus!

Wat deze helden deden, mag dwaasheid lijken. Met het logische verstand zou je kunnen zeggen dat het onredelijk was wat zij deden: hun leven riskeren voor een beetje water uit een bron. Maar is de toewijding van een gelovige aan God en aan Jezus iets anders in het oog van de wereld? Vanuit ongelovig oogpunt is het louter dwaasheid de kant te kiezen van een verworpen Heiland. Elke daad die wij voor God stellen is dwaasheid in hun ogen, onze toewijding is onredelijk volgens hen. Maar zoals deze drie helden wisten wie David was, zo weten wij Wie Jezus is. Zij zagen de toekomst van David, en wij zien die van Jezus. In dat geloof leven en handelen wij, dat vult ons hart en onze gedachten. Bovendien mogen wij weten dat – zoals God de daad van deze drie helden wist te appreciëren en zelfs liet optekenen in Zijn Woord – er ook geen geloofsdaad is die wij stellen (hoe klein ook), die Hij niet heeft gezien of weet te waarderen. Laten wij de geschiedenis van Saul tot voorbeeld nemen van hoe het niet moet, en die van de drie helden tot voorbeeld van hoe het wel moet!

